

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 5Cdo/105/2018
Identifikačné číslo spisu: 3116200758
Dátum vydania rozhodnutia: 29.01.2019
Meno a priezvisko: JUDr. Helena Haukvitzová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2019:3116200758.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu Ing. P. T., bývajúceho v J., zastúpeného advokátom JUDr. Andrejom Opetom, so sídlom v Trenčíne, Hroznová 2318, proti žalovanému MUDr. B. P., bývajúcemu v P., o vypratanie nehnuteľnosti, vedenom na Okresnom súde Trenčín pod sp. zn. 23C/20/2016, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Trenčíne z 30. augusta 2017 sp. zn. 5Co/442/2016, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalovanému náhrada trov dovolacieho konania nepriznáva.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Trenčín (ďalej len „súd prvej inštancie“) rozsudkom z 3. júna 2016 č. k. 23C/20/2016-96 zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal, aby súd uložil žalovanému povinnosť vypratať pozemok parcelu reg. „C“ parc. č. XXXX/X nachádzajúcu sa v k. ú. M., a to odstránením drevenej budovy bez súpisného čísla a pevných základov, ktorá sa čiastočne nachádza aj na pozemku parcela reg. „C“ parc. č. XXXX/X. Žalovanému náhradu trov konania nepriznal. V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že právo domáhať sa vypratania pozemku má v zásade ten, kto je jeho vlastníkom proti tomu, kto do jeho práva neoprávnené, teda aj proti vôli vlastníka zasahuje (§ 126 ods. 1 Občianskeho zákonníka), pričom samotný vlastník je oprávnený užívať predmet svojho vlastníctva aj tak, že na ňom bude drevený sklad. V uvedenom prípade je vlastníkom pozemku, na ktorom drevený sklad stojí, žalovaný, ktorý tak nezasahuje do vlastníckeho práva žalobcu, nakoľko ten vlastníkom daného pozemku nie je. Naopak umiestnením skladu na svojom pozemku využíva žalovaný svoje vlastnícke oprávnenie, teda týmto spôsobom užíva svoj pozemok (§ 123 Občianskeho zákonníka). Vlastnícke právo k tomu pozemku nadobudol žalovaný vydržaním, nakoľko v konaní bolo preukázané, že u žalovaného boli splnené všetky podmienky vydržania. Oprávnenosť jeho držby preukázala kúpna zmluva (z 11. júla 1985), na základe ktorej žalovaný spolu so svojou vtedajšou manželkou nadobudol do bezpodielového spoluvlastníctva chatu s príslušenstvom a pozemok parc. č. XXXX/X, pričom v znaleckom posudku, ktorý určil kúpnu cenu (44 212 Kčs) bola stanovená aj cena dreveného skladu, ktorý sa mal nachádzať na pozemku (v jeho záhradnej časti a mal byť postavený už v roku 1960), ktorý žalovaný kupoval, teda u žalovaného

neexistoval dôvod sa domnievať, že by daná drevená stavba mala nepatrne zasahovať aj do pozemku žalobcu. Túto skutočnosť potvrdil aj žalobca na pojednávaní 13. apríla 2016, keď uviedol, že žalovanému nikto nikdy nedal súhlas k umiestneniu tejto stavby, pretože mu ho ani dať nemohol, nakoľko žalovaný už takto drevenú budovu - sklad kúpil, keď už bola dávno postavená. Je to práve táto kúpna zmluva, ktorá spolu so znaleckým posudkom preukazuje domnelý právny titul aj k pozemku žalobcu zastavaného drevenou búdou. Na základe tejto kúpnej zmluvy sa žalovaný stal vlastníkom parcely č. XXXX/X a zároveň skrz to, že na tomto pozemku mal stáť i drevený sklad, stal sa dobromyseľným držiteľom aj časti pozemku žalobcu, do ktorého sklad svojou menšou časťou zasahoval. Súd prvej inštancie konštatoval, že daný omyl je ospravedlniteľný okrem toho, že v zmysle znaleckého posudku, ktorým bola určená kúpna cena, mal stáť na pozemku, ktorý kupoval žalovaný aj drevený sklad, takisto tým, že presah do susediaceho pozemku nie je väčší ako 1,5 m z celkovej dĺžky žalovaného pozemku dosahujúcu minimálne 25 m na severnom okraji, resp. 30 m na južnom okraji, teda ani 6 %, resp. 5 %, čo je prakticky nerozoznateľný rozdiel. Vzhľadom na takýto minimálny rozdiel nedošlo teda u žalovaného k porušeniu obvyklej opatrnosti. Vydržacia doba predstavuje nepretržitý časový úsek, po ktorý musí byť vec v oprávnenej držbe, aby došlo k nadobudnutiu vlastníckeho práva k nej vydržaním. Pri nehnuteľnostiach, ktorú v danej veci predstavuje pozemok pod stavbou, je vydržacia doba 10 rokov. Vzhľadom na to, že fyzická osoba mohla nadobudnúť vlastnícke právo k pozemku vydržaním až po 31. decembri 1991, kedy sa opätovne do právneho poriadku zaviedol len jeden druh vlastníckeho práva, súd prvej inštancie uviedol, že judikatúra potvrdila, a zo zákona ani nič iné nevyplýva, že do doby po ktorú mal oprávnený držiteľ vec v držbe sa započítava aj doba držby vykonaná pred 1. januárom 1992. Skonštatoval, že v danom prípade 10-ročná lehota uplynula 25. septembra 1995, kedy sa žalovaný stal najneskôr vlastníkom pozemku pod dreveným skladom titulom vydržania, nakoľko vlastnícke právo nadobudol registráciou kúpnej zmluvy vykonanou dňa 25. septembra 1985, pričom počas celej tejto doby sa žalovaný relevantným spôsobom nedozvedel o skutočnostiach spôsobilých narušiť jeho dobromyseľnosť, teda že mu vec nepatrí. Vzhľadom na to, že došlo k splneniu všetkých podmienok vydržania k pozemku pod dreveným skladom žalovaným, nadobudol žalovaný vlastnícke právo k tomuto pozemku vydržaním, a preto do vlastníckeho práva žalobcu nezasahuje. Žalovaný umiestnením dreveného skladu užíva tento svoj pozemok, čím realizuje svoje vlastnícke oprávnenie. Žalobca tak nie je oprávnený domáhať sa vypratania tejto časti pozemku, nakoľko toto oprávnenie prislúcha vlastníkovi. Rozsudok napadol žalobca odvolaním.

2. Krajský súd v Trenčíne rozsudkom 30. augusta 2017 sp. zn. 5Co/442/2016 napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správne potvrdil (§ 387 ods. 1 a 2 CSP) a žalovanému priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %. V odôvodnení rozhodnutia sa v plnom rozsahu stotožnil so skutkovými a právnymi závermi súdu prvej inštancie, pričom v jednotlivostiach poukázal na odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie. Na zdôraznenie správnosti napadnutého rozsudku uviedol, že právo domáhať sa vypratania pozemku má v zásade ten, kto je jeho vlastníkom proti tomu, kto do jeho práva neoprávnené, teda aj proti vôli vlastníka zasahuje (§ 126 ods. 1 Občianskeho zákonníka), pričom samotný vlastník je oprávnený užívať predmet svojho vlastníctva aj tak, že na ňom bude mať drevený sklad. V priebehu konania pred súdom prvej inštancie bolo preukázané, že vlastníkom pozemku, na ktorom drevený sklad stojí, je žalovaný, ktorý tak nezasahuje do vlastníckeho práva žalobcu (žalobca nie je vlastníkom), ale práve naopak umiestnením skladu na svojom pozemku využíva svoje vlastnícke oprávnenie (§ 123 Občianskeho zákonníka). Aj podľa názoru odvolacieho súdu vlastnícke právo k tomuto pozemku nadobudol žalovaný, nakoľko u žalovaného boli splnené všetky podmienky vydržania. Vydržanie predstavuje jeden zo spôsobov nadobudnutia vlastníckeho práva, ide o nadobudnutie tohto práva na základe tzv. iných skutočností ustanovených zákonom (§ 132 ods. 1 Občianskeho zákonníka). Podmienky, ktoré musia byť naplnené, aby k vydržaniu došlo sú spôsobilá vec, subjekt vydržania, existencia oprávnenej držby a splnenie vydržacej doby (§ 134 ods. 1, § 130 ods. 1 Občianskeho zákonníka). Touto vecou je aj podľa odvolacieho súdu nepochybne pozemok, pod ktorým drevený sklad stojí, nakoľko žiaden zákon v súčasnosti neobmedzuje, že by fyzická osoba nemohla byť vlastníkom pozemku, resp. že by fyzická osoba pozemok vydržať nemohla. Subjekt vydržania predstavuje osoba, ktorá je spôsobilá nadobudnúť vlastnícke právo vydržaním. Ďalším predpokladom vydržania je existencia oprávnenej držby. V danom prípade bol aj podľa odvolacieho súdu žalovaný oprávneným držiteľom, nakoľko s časťou pozemku žalobcu nakladal ako s vlastnou a to tým, že mal na ňom umiestnenú časť

skladu, ktorý užíva a obhospodaruje. Oprávnenosť jeho držby pritom aj podľa odvolacieho súdu preukazuje kúpna zmluva, pričom v znaleckom posudku, ktorý určil kúpnu cenu bola stanovená aj cena dreveného skladu, ktorý sa mal nachádzať na pozemku, ktorý žalovaný kupoval, teda u žalovaného neexistoval dôvod sa domnievať, že by daná drevená stavba mala nepatrne zasahovať aj do pozemku žalobcu. Je to práve táto kúpna zmluva, ktorá spolu so znaleckým posudkom preukazuje domnelý právny titul aj k pozemku žalobcu zastavaného búdou. Na základe tejto kúpnej zmluvy sa žalovaný stal vlastníkom parcely č. XXXX/X a zároveň skrz to, že na tomto pozemku mal stáť i drevený sklad, stal sa dobromyseľným držiteľom aj časti pozemku žalobcu, do ktorého sklad svojou menšou časťou zasahoval. Daný omyl je aj podľa odvolacieho súdu ospravedlniteľný okrem toho, že v zmysle znaleckého posudku, ktorým bola určená kúpna cena, mal stáť na pozemku, ktorý kupoval žalovaný aj drevený sklad, tiež tým, že presah do susediaceho pozemku nie je väčší ako 1,5 metra z celkovej dĺžky žalovaného pozemku dosahujúcu minimálne 25 metrov na severnom okraji, resp. 30 metrov na južnom okraji, teda ani 6 %, resp. 5 %, čo je prakticky nerozoznatelný rozdiel. Vzhľadom na takýto minimálne rozdiel nedošlo teda u žalovaného k porušeniu obvyklej opatrnosti. Odvolací súd súhlasil aj s právnymi závermi súdu prvej inštancie ohľadne splnenia vydržacej doby a v tejto súvislosti zdôraznil, že žalobca počas celého konania pred súdom prvej inštancie nebol schopný uviesť žiadne konkrétne tvrdenie, ako sa mal žalovaný do desiatich rokov od kúpy dozvedieť o skutočnej hranici, ako mu to malo byť oznámené, kým to malo byť oznámené, resp. ako sa to malo dozvedieť a podobne. Tvrdenia žalobcu sú aj podľa odvolacieho súdu v rovine hypotetizovania, nakoľko konkrétnosti absentujú. Žalobca nikdy netvrdil, že by žalovanému bola pred rokom 1996 výslovne oznámená spornosť hraníc medzi pozemkami, či už ním samotným (z jeho výpovede pred súdom prvej inštancie vyplýva, že žalovanému uvedenú spornosť hranice oznámil ústne po smrti svojho otca v roku 1999) alebo jeho otcom (v tomto smere iba uviedol, že jeho otec sa so žalovaným nechcel dostať do konfliktu). Na tento účel iba uviedol, že to bolo všeobecne známe. K námietke žalobcu uvádzanej v odvolaní, že za účelom preukázania, resp. spochybnenia dobromyseľnosti žalovaného a tým i vydržania žiadal vypočuť bývalú manželku žalovaného, pričom súd prvej inštancie návrh na vykonanie tohto dôkazu zamietol, odvolací súd túto námietku nepovažoval za opodstatnenú a mal za to, že súd prvej inštancie riadne odôvodnil odmietnutie nevykonania tohto navrhnutého dôkazu žalobcom z dôvodu hospodárnosti konania a tiež z dostatočne zisteného skutkového stavu. Odvolací súd na základe dokazovania vykonaného súdom prvej inštancie taktiež nepovažoval za potrebné v prejednávanej veci doplniť dokazovanie výsluchom uvedeného svedka.

3. Proti uvedenému rozsudku odvolacieho súdu podal dovolanie žalobca (ďalej aj „dovolateľ“). Dovolanie odôvodnil dovolacím dôvodom uvedeným v § 420 písm. f/ Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“), nakoľko súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Uvedenú vadu zmätočnosti videl v tom, že v rámci konania pred súdom prvej inštancie navrhol vykonať dôkaz - výsluch bývalej manželky žalovaného za účelom preukázania, resp. spochybnenia dobromyseľnosti žalovaného a tým i vydržania z dôvodu, že žalovaný uviedol na pojednávaní, že nehnuteľnosti boli ním a jeho bývalou manželkou užívané spoločne, teda svedok by sa vedel relevantne k veci vyjadriť. Súd prvej inštancie však vykonanie tohto navrhnutého dôkazu zamietol. Mal za to, že odmietnutím vykonania navrhovaného dôkazu, súd prvej inštancie ako aj odvolací súd nedostatočne zistil skutkový stav veci, čo malo vplyv na nesprávne rozhodnutie súdu vo veci samej a tiež bol naplnený dovolací dôvod uvedený v ustanovení § 420 písm. f/ CSP. Žalobca ďalej namietal aj nedostatočné zistenie skutkového stavu veci ohľadne vydržania predmetnej nehnuteľnosti žalovaným s tým, že rozhodnutie považuje za predčasné a zasahujúce do jeho vlastníckeho práva bez toho, aby takéto rozhodnutie bolo riadne odôvodnené, presvedčivé a vychádzalo zo spoľahlivo zisteného skutkového stavu. Navyiac mal za to, že oba sudy tvrdenia žalovaného o tom, že si vymeral pozemok krokovou metódou a metrom, že postupoval podľa zvykového práva, že sporná stavba tam stála už v roku 1960 s tým, že neskôr tvrdil, že mu ju dovolil postaviť K. na časti jeho pozemku, si osvojili bez toho, aby tieto tvrdenia žalovaný akýmkoľvek spôsobom preukázal. Bol toho názoru, že v rámci základného konania predložil všetky relevantné listinné dôkazy, ktoré jednoznačne potvrdzujú oprávnenosť jeho nároku, ktorého sa domáha - vypratania spornej stavby žalovaného, a to z časti predmetnej nehnuteľnosti, na ktorej sporná stavba stojí. V ostatnom zopakoval svoju argumentáciu a vyjadrenia uplatnené v odvolaní proti rozsudku súdu prvej inštancie a odkázal na dôkazy, ktoré predložil v priebehu konania. Výslovil názor, že sporná stavba žalovaného -

šopa je nelegálna, a z časti postavená na jeho pozemku, ktorá do dnešného dňa nie je v katastrálnej mape zaznačená. Týmto svojím konaním sa žalovaný podľa jeho názoru snaží svoju stavbu legalizovať a chce časť pozemku žalobcu, a tým porušuje jeho vlastnícke právo. Vlastnícke právo je dané Ústavou Slovenskej republiky a žalovaný si musí uvedomiť, že toto právo patrí obom s tým rozdielom, že žalovaný svojou nelegálne postavenou spornou stavbou na časti pozemku žalobcu, porušuje Ústavu Slovenskej republiky a ostatné zákony. Zotrval na tom, že jeho nárok na vypratanie časti predmetnej nehnuteľnosti žalovaným je dôvodný a naďalej žiadal, aby odstránil časť spornej stavby, ktorá sa nachádza na predmetnej nehnuteľnosti. Navrhol napadnutý rozsudok odvolacieho súdu, ako aj rozsudok súdu prvej inštancie zrušiť a vrátiť vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

4. Žalovaný považoval dovolanie žalobcu za nedôvodné, nakoľko žalobca nedoložil žiadne nové skutočnosti. K nevykonanému dôkazu navrhnutého žalobcom (výsluch bývalej manželky žalovaného) poukázal na stanovisko jeho bývalej manželky, ktoré je súčasťou súdneho spisu.

5. K vyjadreniu žalovaného k dovolaniu, žalobca zotrval na podanom dovolaní a na svojich skorších vyjadreniach a podaniach. Mal za to, že predmetná stavba žalovaného je nelegálna a z časti postavená na jeho pozemku. Domnieva sa, že konaním súdov oboch stupňov došlo k porušeniu práva žalobcu na spravodlivý proces.

6. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 35 Civilného sporového poriadku, ďalej len „CSP“) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade s § 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie treba odmietnuť. Stručné odôvodnenie (§ 451 ods. 3 veta prvá CSP) rozhodnutia dovolacieho súdu je uvedené v nasledovných bodoch.

7. V danom prípade bolo dovolanie podané po 1. júli 2016, kedy nadobudol účinnosť nový civilný procesný kódex. Aj za účinnosti CSP treba dovolanie považovať za mimoriadny opravný prostriedok, ktorý má v systéme opravných prostriedkov civilného konania osobitné postavenie. Dovolanie aj podľa novej právnej úpravy nie je „ďalším odvolaním“ a dovolací súd nesmie byť vnímaný ako tretia inštancia, v rámci konania ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie odvolacieho súdu (viď napríklad rozhodnutia sp. zn. 1Cdo 113/2012, 2 Cdo 132/2013, 3 Cdo 18/2013, 4 Cdo 280/2013, 5 Cdo 275/2013, 6 Cdo 107/2012 a 7 Cdo 92/2012).

8. O všetkých mimoriadnych opravných prostriedkoch platí, že narušenie princípu právnej istoty strán, ktorých právna vec bola právoplatne skončená (meritórnym rozhodnutím predstavujúcim res iudicata), musí byť vyvážené sprísnenými podmienkami prípustnosti. Právnu úpravu dovolania a dovolacieho konania, ktorá stanovuje podmienky, za ktorých môže byť výnimočne prelomená záväznosť už právoplatného rozhodnutia, nemožno interpretovať rozširujúco; namiesto je tu skôr reštriktívny výklad (3 Cdo 319/2013, 1 Cdo 348/2013, 3 Cdo 357/2016, 3 ECdo 154/2013, 3 Cdo 208/2014).

9. Naďalej je tiež plne opodstatnené konštatovanie, že ak by najvyšší súd bez ohľadu na neprípustnosť dovolania pristúpil k posúdeniu vecnej správnosti rozhodnutia odvolacieho súdu a na tom základe ho prípadne zrušil, porušil by základné právo na súdnu ochranu toho, kto stojí na opačnej procesnej strane (viď rozhodnutie ústavného súdu sp. zn. II. ÚS 172/03).

10. Naznačenej mimoriadnej povahy dovolania zodpovedá aj právna úprava jeho prípustnosti. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu - ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a 421 CSP.

11. Obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky je poskytnúť uplatňovanému právu súdnu ochranu, avšak len za predpokladu, že sú splnené procesné

podmienky súdneho konania (I. ÚS 80/09, II. ÚS 79/08, IV. ÚS 476/2012). Dovolací súd preto pristupuje k podanému dovolaniu tak, že najskôr skúma, či je procesne prípustné; k posúdeniu opodstatnenosti dovolania (t.j. posúdeniu, či je v ňom opodstatnene uplatnený dovolací dôvod) sa dovolací súd dostáva len v prípade prijatia záveru, že dovolanie je prípustné. Dovolanie je prípustné, ak jeho prípustnosť vyplýva z ustanovenia § 420 CSP alebo § 421 CSP. Dôvody zakladajúce prípustnosť dovolania treba dôsledne odlišovať od dôvodov, ktoré zakladajú opodstatnenosť dovolania. Opodstatnené (dôvodné) je také prípustné dovolanie, v ktorom je oprávnené uplatnený dovolací dôvod. Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (porovnaj § 428 CSP). V prípade dovolania prípustného podľa § 420 CSP je dovolacím dôvodom procesná vada zmätočnosti uvedená v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP); v prípade dovolania, ktoré je prípustné podľa § 421 ods. 1 CSP je dovolacím dôvodom nesprávne právne posúdenie veci (§ 432 ods. 1 CSP).

12. Ak by najvyšší súd bez ohľadu na neprípustnosť dovolania pristúpil k posúdeniu vecnej správnosti rozhodnutia odvolacieho súdu, a na tom základe ho prípadne zrušil, porušil by základné právo na súdnu ochranu toho, kto stojí na opačnej procesnej strane (1 Cdo 206/2016, 2 Cdo 154/2017, 3 Cdo 158/2017, 8 Cdo 99/2017).

13. Žalobca tvrdí, že k procesnej vade uvedenej v § 420 písm. f/ CSP došlo nevykonaním ním navrhnutého dôkazu a nedostatočným zistením skutkového stavu veci ohľadne vydržania predmetnej nehnuteľnosti žalovaným s tým, že rozhodnutie považuje za predčasné a zasahujúce do jeho vlastníckeho práva bez toho, aby takéto rozhodnutie bolo riadne odôvodnené, presvedčivé a vychádzalo zo spoľahlivo zisteného skutkového stavu.

14. Najvyšší súd predovšetkým pripomína, že hlavnými znakmi, ktoré charakterizujú dovolateľom namietanú procesnú vadu zmätočnosti, sú a/ zásah súdu do práva na spravodlivý proces a b/ nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby (procesnou aktivitou) uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia.

15. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky. Z práva na spravodlivý súdny proces ale pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami, ale ani právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom a dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 97/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03).

16. Pojem „procesný postup“ bol vysvetlený už vo viacerých rozhodnutiach najvyššieho súdu vydaných tak, že sa ním rozumie iba faktická, vydaniu konečného rozhodnutia predchádzajúca činnosť alebo nečinnosť súdu, teda sama procedúra prejednávania veci (to, ako súd viedol spor). V zmysle § 420 písm. f/ CSP je relevantný nesprávny procesný postup znemožňujúci strane sporu realizáciu jej procesných oprávnení a mariaci možnosť jej aktívnej účasti na konaní (porovnaj primerane R 129/1999 a 1 Cdo 6/2014, 3 Cdo 38/2015, 5 Cdo 201/2011, 6 Cdo 90/2012). Tento pojem nemožno vykladať extenzívne jeho vzťahovaním aj na faktickú meritórnu rozhodovaciu činnosť súdu. „Postupom súdu“ možno teda rozumieť iba samotný priebeh konania, nie však samo rozhodnutie súdu posudzujúce opodstatnenosť žalobou uplatneného nároku (2 Cdo 154/2017, 3 Cdo 110/2017, 4 Cdo 128/2017, 5 Cdo 84/2017, 8 Cdo 180/2017).

17. V posudzovanej veci odvolací súd potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny v zmysle § 387 ods. 1 CSP a v celom rozsahu sa stotožnil s odôvodnením napadnutého rozhodnutia. Treba mať na pamäti, že konanie pred súdom prvej inštancie a pred odvolacím súdom tvorí jeden celok a určujúca spätosť rozsudku odvolacieho súdu s potvrdzovaným rozsudkom vytvára ich organickú jednotu. Ak odvolací súd v plnom rozsahu odkáže na dôvody rozhodnutia súdu prvej inštancie, stačí ak

v odôvodnení rozsudku iba poukáže na relevantné skutkové zistenia a stručne zhrnie právne posúdenie veci; rozhodnutie odvolacieho súdu v sebe tak zahŕňa po obsahovej stránke aj odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie, s ktorým tvorí - ako už bolo spomenuté, jeden celok. Obsah spisu nedáva podklad pre záver, že odvolací súd svoje rozhodnutie náležite neodôvodnil a že pri rozhodovaní nezohľadnil odvolaciu argumentáciu žalobcu. Za procesnú vadu konania podľa § 420 písm. f/ CSP nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv dovolateľa.

18. Dovolateľ tvrdí, že k procesnej vade uvedenej v § 420 písm. f/ CSP došlo nevykonaním ním navrhnutého dôkazu, a to odmietnutím vykonania výsluchu bývalej manželky žalovaného za účelom spochybnenia dobromyseľnosti a tým i vydržania časti pozemku, na ktorej sa nachádza stavba, o ktorej vypratanie žiada.

19. K dovolacej argumentácii dovolateľa dovolací súd uvádza, že súdy nižších stupňov neboli viazané návrhmi strán na vykonanie dokazovania a neboli povinné vykonať všetky navrhnuté dôkazy, lebo rozhodovanie o tom, ktoré dôkazy budú vykonané, patrila výlučne súdu, a nie stranám (§ 120 ods. 1 O.s.p.). Ak súd niektorý dôkaz nevykonal, mohlo to viesť nanajvýš k jeho nesprávnym skutkovým záverom, a teda v konečnom dôsledku aj k nesprávnemu rozhodnutiu, nie však k zmätočnosti rozhodnutia (pozri napr. aj rozhodnutia uverejnené v Zbierke rozhodnutí a stanovísk súdov Slovenskej republiky pod č. 37/1993 a pod č. 125/1999), čo nie je dôvodom zakladajúcim prípustnosť dovolania v zmysle § 420 písm. f/ CSP.

20. Ani nesprávne vyhodnotenie dôkazov, ktoré žalobca naznačuje v dovolaní, nie je v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu považované za vadu zmätočnosti, ktorá by zakladala prípustnosť dovolania. Súdna prax sa ustálila na názore, že ak súd nesprávne vyhodnotí niektorý z vykonaných dôkazov, môže byť jeho rozhodnutie z tohto dôvodu vecne nesprávne, táto skutočnosť ale sama osebe nezakladá prípustnosť dovolania (R 37/1993, R 125/1999, R 42/1993, ale aj 1 Cdo 85/2010, 2 Cdo 29/2011, 3 Cdo 268/2012, 3 Cdo 108/2016, 2 Cdo 130/2011, 5 Cdo 244/2011, 6 Cdo 185/2011, 7 Cdo 38/2012). Podľa právneho názoru dovolacieho súdu ani po novej právnej úprave civilného sporového konania, ktorá nadobudla účinnosť 1. júla 2016, nie je dôvodom zakladajúcim prípustnosť dovolania v zmysle § 420 písm. f/ C.s.p. nedostatočné zistenie skutkového stavu, nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu (3 Cdo 26/2017, 4 Cdo 56/2017, 5 Cdo 90/2017, 8 Cdo 187/2017). Súlad tohto právneho názoru s Ústavou Slovenskej republiky posudzoval ústavný súd napríklad v uznesení sp. zn. II. ÚS 465/2017, nedospel však k záveru o jeho ústavnej neudržateľnosti.

21. K námietke žalobcu týkajúcej sa nedostatočného vysvetlenia niektorých dôvodov rozhodnutia súdu, prípadne až nepreskúmateľnosti rozsudku dovolací súd pripomína, že už dávnejšia judikatúra najvyššieho súdu (R 111/1998) zastávala názor, že nepreskúmateľnosť rozhodnutia nezakladá zmätočnosť rozhodnutia a prípustnosť dovolania; nepreskúmateľnosť bola považovaná len za vlastnosť rozhodnutia súdu, v ktorej sa navonok prejavila tzv. iná vada konania majúca za následok nesprávne rozhodnutie veci. S tým názorom sa stotožnil aj ústavný súd (k tomu viď jeho rozhodnutia sp. zn. I. ÚS 364/2015, II. ÚS 184/2015, III. ÚS 288/2015 a I. ÚS 547/2016).

22. Na zásade, podľa ktorej nepreskúmateľnosť zakladá len tzv. „inú vadu konania“ (teda nie zmätočnosť) zotrvalo aj zjednocujúce stanovisko R 2/2016, právna veta ktorého znie: „Nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ Občianskeho súdneho poriadku. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p.“. Zmeny v právnej úprave dovolania a dovolacieho konania, ktoré nadobudli účinnosť od 1. júla 2016, sa podstaty a zmyslu tohto stanoviska nedotkli, preto ho treba považovať aj naďalej za aktuálne.

23. V danom prípade obsah spisu nedáva žiadny podklad pre uplatnenie druhej vety stanoviska R 2/2016, ktorá predstavuje krajnú výnimku z prvej vety a týka sa výlučne len celkom ojedinelých (extrémnych) prípadov, ktoré majú znaky relevantné aj podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské

práva. O taký prípad ide v praxi napríklad vtedy, keď rozhodnutie súdu neobsahuje vôbec žiadne odôvodnenie, alebo keď sa vyskytli „vady najzákladnejšej dôležitosti pre súdny systém“ (pozri Sutyazhnik proti Rusku, rozsudok z roku 2009), prípadne ak došlo k vade tak zásadnej, že mala za následok „justičný omyl“ (Ryabykh proti Rusku, rozsudok z roku 2003). Dovolací súd opätovne zdôrazňuje konštatovanie odvolacieho súdu obsiahnuté v dovolaní napadnutom rozsudku, že súd prvej inštancie na základe vykonaných dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam, vec náležite právne posúdil a svoje rozhodnutie presvedčivo odôvodnil. Odvolací súd potvrdil vecne správny rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1 CSP, pričom sa v celom rozsahu stotožnil s jeho odôvodnením, na ktoré v podrobnosti odkázal (§ 387 ods. 1 a 2 CSP). Je zrejmé, že prvoinštančným súdom obstarané skutkové zistenia a ich právne posúdenie považoval za natolko správne, že ich nepotreboval nijako korigovať. To, čo v danom prípade odvolací súd uviedol v odôvodnení rozhodnutia len ako argumentačné doplnenie zamerané na posilnenie presvedčivosti prvoinštančného rozsudku a nič nemeiace na tom, že už rozsudok súdu prvej inštancie predstavuje vecne správne vyriešenie rozhodujúcich otázok vo veci o vypratanie nehnuteľnosti.

24. Odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemusí odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní (II. ÚS 78/05). Právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia neznamená, že súd musí dať podrobnú odpoveď na každý argument účastníka konania (II. ÚS 76/07).

25. Vzhľadom na to, že dovolanie žalobcu nie je podľa § 420 písm. f/ CSP prípustné, najvyššiemu súdu neostávalo iné, ako ho podľa § 447 písm. c/ odmietnuť.

26. O trovách dovolacieho konania dovolací súd rozhodol podľa § 453 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP. Žalovanému náhradu trov dovolacieho konania nepriznal, pretože mu žiadne trovy tohto konania nevznikli.

27. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.